

תת"ע 1328/03/13 - סלימאן חאלד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשקלון

תת"ע 1328-03-13 מדינת ישראל נ' סלימאן חאלד
תיק חיצוני: 90500804043

בפני	כב' השופט אבשלום מאושר
מבקש	סלימאן חאלד
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין בהעדר המבקש, בגין פס"ד שניתן ביום 09.04.13.

על פי כתב האישום נהג המבקש ביום 23.10.12 בשעה 10:07 ברכב פרטי בצומת כבישים 4 35 בדרך שאינה עירונית עם שטח הפרדה בנוי בה מותרת מהירות מירבית של 90 קמ"ש במהירות של 134 קמ"ש בניגוד לתקנה 54 (א) לתקנות התעבורה סמל סעיף 6555.

בתאריך 13.05.14 הגיש המבקש כאמור בקשה לביטול פס"ד בהעדר וטען כי:

- המבקש לא התייצב לדיון האמור מסיבות שלא היו בשליטתו המלאה.
- מעולם לא נודע למבקש על תאריך הדיון הקבוע בתיק הנ"ל ורק עת הוציא תדפיס נקודות והרשעות באמצעות משרד הרישוי נודע על גזר הדין.
- ההזמנה לדיון וגזר הדין הגיעה לאיש אחר מאחר ויש הרבה שמות דומים במשפחתו.

עוד טוען המבקש כי הוא כופר במיוחס לו וכי מדובר בעונש חמור. עוד טוען כי רישונו נחוץ לו לצורך עבודתו.

בנסיבות אלו, טוען המבקש לביטול פס"ד בהעדר, על מנת לתת את יומו בבית המשפט, ומניעת עוות דין.

מנגד טענה המשיבה כי:

- קיים אישור מסירה על דבר הדואר הנושא את הכותרת "לא נדרש". על פי הפסיקה אישור זה מאשר כי המקבל קיבל לידי את דבר הדואר.

- ב. אישור המסירה מוען לכתובת של המבקש.
- ג. המבקש הינו הבעלים הרשום של הרכב נשוא העבירה.
- ד. המבקש לא דרש את דבר הדואר ולכן אין לו להלין אלא על עצמו.
- במכלול הנסיבות האמורות, טוען ב"כ המשיבה כי על בית המשפט לדחות בקשת המבקש.

דין

לאחר שעיינתי במסמכים שהוגשו על ידי ב"כ המבקש, ובתגובת המשיבה, החלטתי לדון בבקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדר הנאשם.

תקנה 44 א לתקנות סדר הדין הפלילי, מדבר על חזקת המסירה לפיה אם נשלח הזימון לדיון באמצעות הדואר הרשום וחלפו 15 ימים מיום שנשלח הזימון, אזי קמה חזקת מסירה עדין ואין להידרש לחימת הנמען על אישור המסירה.

המשיבה צירפה לתגובתה אישור מסירה בדבר הדואר הרשום (נספח א' לבקשה) ומכאן שהמבקש לא הצליח לסתור את חזקת המסירה המעוגנת בתקנה 44 א לתקנות סדר הדין הפלילי, אלא טען טענה בעלמא לפיה לא קיבל לידיו את הודעת התשלום, בו בזמן שנמסרה למבקש הודעת תשלום בדואר רשום כמפורט בתגובת המשיבה.

בע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם**, תק-על 2009(1), 137, 141 (2009) נפסק על ידי כבוד הנשיאה ד' בייניש כי:

" סעיף 130(ח) מאפשר, אפוא, לנאשם שהורשע בעבירת חטא או עוון ונגזר דינו שלא בפניו (לרבות בעבירות שנדונו בהתאם להוראות סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי) לבקש את ביטול הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בעניינו. זאת, בהתקיים אחד משני תנאים: קיום סיבה מוצדקת לאי-התייצבות המבקש לדיון שנערך בעניינו או גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי-ביטול פסק הדין (ראו עניין איטליא, בעמ' 803). השאלה המתעוררת במקרה דנן הייתה גם השאלה העיקרית שנדונה והוכרעה בפסק הדין בעניין איטליא, והיא השאלה האם בית המשפט מוסמך לדון שלא בנוכחות הנאשם בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם לפי סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי. בית משפט זה בפסק דינו בעניין איטליא השיב בחיוב לשאלה האמורה. ההכרעה באותה פרשה התבססה על אופיה של הזכות להיות נוכח ועל תכליתה החקיקתית של הוראת סעיף 240. המשנה לנשיא ת' אור הצביע בפסק דינו על החשש כי קביעת חובה לערוך דיון בנוכחות הצדדים בבקשות לביטול פסקי דין שניתנו לפי סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי תפתח פתח לניצול לרעה של ההליך השיפוטי ועלולה "לחתור תחת תכליתו" של סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי להביא לייעול ההליכים בעבירות קלות (ראו עניין איטליא, בעמ' 799-800)."

עוד נפסק מפי כב' הנשיאה ד' בייניש בהמשך לפס"ד כי:

"ההליך של בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם הוא חלק מן ההסדר הכולל הקבוע בסעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי לדיון בעבירות קלות. לפיכך, יש לעצבו באופן המגשים את תכליותיו של סעיף 240 הנ"ל ואינו מביא לריקון מתוכן; קביעה שמשמעותה חובה לקיים דיון במעמד הצדדים בכל בקשה לביטול

פסק דין שניתן בהעדר הנאשם ללא קשר למהות הבקשה ולנימוקיה עלולה להביא לתוצאה של ביטול התכלית החקיקתית של ההליכים המקוצרים המיוחדים שנקבעו בסעיף 240 הנ"ל. לעומת זאת, ההליך של עיכוב ביצוע עונש שהוטל על-פי סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי, במיוחד כאשר עסקינן בבקשה הנדונה בפני ערכאת הערעור ולא בפני הערכאה הדיונית, הוא הליך שאינו מוסדר בסעיף 240 עצמו. אכן, ניתן גם לטעון כי טעמי יעילות מצדיקים ככלל אף את קיומו של הליך זה שלא בנוכחות הצדדים. אולם, בניגוד להליך של בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם אין בתוצאה של קיום דיון במעמד הצדדים בבקשה לעיכוב ביצוע עונש בערכאת הערעור משום ריקון של תכליות ההסדר הקבוע בסעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי מכל תוכן; שכן ההסדר שנקבע בסעיף 240 הנ"ל מתייחס להליך בפני הערכאה הדיונית ולא בפני ערכאת הערעור. עוד יצוין, כי נוכח קיום ההליך לביטול פסק הדין שניתן בהעדר הנאשם ונוכח האפשרות לסתור את חזקת המסירה איננו רואים בסיס להיזקק בהליך שלפנינו לטענות המשיב בתשובתו לערעור, הנוגעות לאי-חוקתיותה של תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי (ראו ע"א 3613/97 אזוב נ' עיריית ירושלים, פ"ד נו(2) 787, 805-807 (2002)).

לגוף הבקשה, המבקש סבור כי מתוך, עוולה תבוא הישועה, למבקש ניתן יומו בבית משפט, אולם המבקש מהטעמים השמורים עימו בחר שלא למשוך את דבר הדואר, ולא להתייצב לדיון, ולוותר הלכה למעשה על יומו בבית משפט.

" הוראות החוק בעניין מתן פסק דין בהיעדר אינן בעלות גוון טכני, אלא בבסיסם עומדים שיקולים מהותיים ביותר. הם נועדו למנוע "מצבים בהם יוכל נאשם לסכל או לעכב את ההליך באמצעות אי התייצבותו בתחילת המשפט או בהמשכו "[עיינו והשוו: רע"פ 9174/09 יעקב בן יששכר נ' מ"י].

מכל מקום, משלא הייתה התייצבות מטעמים הנעוצים במבקש, לא יכול הוא לטעון שלא ניתן לו יומו (עיינו: רע"פ 9142/01).

ברע"פ 8445/07 אברהם קדוש נ' מדינת ישראל, תק-על 2007(4), 168, 169 (2007) נפסק על ידי כבוד השופט ג'ובראן כי:

" מעבר לדרוש יוער, כי גם לגופו של עניין אין מקום לקבל גם את הבקשה. פסק דינו של בית המשפט לתעבורה ניתן שלא בנוכחות המבקש מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, לפיו נאשם שהוזמן כדין ולא התייצב לדיון בעניינו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום. הסברו של המבקש, לפיו נמנע ממנו להתייצב לדיון מכיוון שהדו"ח לא היה ברשותו אינו מהווה כל הצדקה, שכן הדו"ח נמסר לידי וידוע היה לו על מועד הדיון".

רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל, תק-על 2003(3), 2077, 2079 (2003) נפסק על ידי בית משפט עליון כי:

" בהקשר זה, מוכרת התופעה הנפסדת של נאשמים הבוחרים במודע להעדר ממשפטם כטקטיקה מכוונת אשר תכליתה לאפשר להם לבקש את ביטול פסק הדין באותם מקרים בהם גזר הדין המושת עליהם אינו נראה להם. אילוצו של בית המשפט לזמן לדיון את כל המבקשים לביטול פסק דין, גם כאשר ברור כי פסק הדין בעניינם ניתן כדין, ואין כל הצדקה לבטלו, תפגום באופן משמעותי בתכלית של יעול הליכים בעבירות קלות

ותחזק את התמריץ השלילי של השתמטות מהופעה במשפט ממניעים טקטיים-ספקולטיביים".

אי התייצבות, רואים אותה, כהודייה בעובדות כתב האישום, כך על פי סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ") ולבית המשפט סמכות לשפוט בהעדר. [עיינו: רע"פ 2584/09].

טענת המבקש כי הוא כופר במיוחס לו, אין בכך בכדי להוות עילה מוצדקת לביטול פס"ד.

ברע"פ 1773/04 **אלעזרה אסמעיל נ' מדינת ישראל** נפסק:

" העובדה שהמבקש כפר בפני השוטר שרשם את הדו"ח ובפני בית המשפט אין משמעותה שיש לבטל את פסק הדין כדי למנוע עיוות דין. לשיטה זו- כל מי שכופר ולא התייצב זכאי לביטול פסק דין ולא היא".

למבקש רישיון משנת 1990 לחובתו 30 הרשעות קודמות ובכלל זה עבירות דומות.

העונש שהושת על המבקש הוא מקל ביחס לעבירה המיוחסת לו, ולכן לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין.

בניגוד לדעת המבקש, ובהעדר טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, לא נראה לי כי קיים חשש כלשהו לעיוות דין, ולכן הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ג' סיוון תשע"ד, 01 יוני 2014, בהעדר הצדדים.